

РЕШЕНИЕ

№ 3036

гр. София, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11895** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.195б от Закона за водите (ЗВ), вр. чл.166 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №43/12.11.2021 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ – П., с който на основание чл.195б, ал.1 и ал.2, чл.194, ал.1, т.1, б. „а“ от Закона за водите (ЗВ), вр. чл.166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК), декларация с вх. №КД-04-1913/04.02.2020 г., съгласно чл.1, ал.1, т.1, б.„а“, чл.3, ал.1, чл. 7, ал.1 и ал.3, чл.11, ал.1, посредством чл.12, ал.1, т.3 и ал.3, т.1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване е установено по основание и размер задължение на [фирма], ЕИК[ЕИК], представляващо длъжима такса за водовземане по разрешително №1037/20.02.2007 г., продължено с решение №355/23.11.2011 г., издадено от министъра на околната среда и водите, за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г., в размер на 28517,33 лева – главница, ведно с дължимата лихва за забава за периода от 16.2.2020 г. до 12.11.2021 г. общо в размер на 5038,46 лв.

Жалбоподателят твърди, че АУПДВ е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и при несъобразяване с материалноправните разпоредби. Поддържа се, че същият е издаден при неспазване на изискването за форма, тъй като в нарушение на изискванията на чл.59 АПК не е мотивиран. Сочи се, че представител на дружеството не е присъствал на съответните проверки, като не е подписал констатациите в тях и по този начин е нарушено правото на защита на дружеството.

По тези съображения се иска отмяна на оспорения АУПДВ.

Ответникът, директора на Б. дирекция „И. район“ – П. оспорва жалбата, като излага подробни съображения за законосъобразност на оспорения АУПДВ. Не се претендира присъждането на деловодни разноси.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите на страните приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма], ЕИК[ЕИК] е титуляр на разрешително №1037/20.02.2007 г., продължено с решение №355/23.11.2011 г., издадено от министъра на околната среда и водите, с което е предоставено правото на водовземане от яз. „Пясъчник“, изграден на река К., р. Ю. и р. К., в землището на [населено място], [населено място], [населено място], общ. Х. и [населено място], общ. Съединение област П., с разрешена цел – напояване (, с лимит на ползваната вода до 55 млн. м³/год., с разрешен режим на водовземане през месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври и с краен срок на разрешителното – 20.2.2022 г.

Оспорващото дружество е подало декларация от 31.3.2020 г. по чл.194б ЗВ, с която е декларирано, че за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г. е иззето количество вода 31337725 куб. м.

При извършена проверка от Б. дирекция „И. район“ – П., резултатите от която са обективирани в Констативен протокол №ПВ2-123/14.10.2020 г., във връзка с дължими такси е констатирано, че установена дължимата такса за периода 01.04.2019 г. – 31.10.2019 г. е в размер на 28517,33 лева. Не е констатирано превишаване на разрешените за ползване с месечния график водни обеми. Проверката е подписана от инж. Д. Р., младши експерт при Б. дирекция „И. район“ – П..

С писмо изх. №ПО-02-110/28.04.2021 г., връчено на 05.05.2021 г., дружеството е поканено доброволно, в 14-дневен срок, да заплати парично задължение /такса/ за водовземане по Разрешително за водоползване №003536/17.02.2005 г., продължено с Решение № 291/26.10.2010 г., издадено от Министъра на околната среда и водите, за периода 01.04.2019 г. – 31.10.2019 г., главница в размер на 37 919,08 лева, ведно с дължимата лихва за периода на забава. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че в 14-дневния срок, посочен в поканата за доброволно изпълнение, жалбоподателят е заплатил дължимите такси за водовземане за 2019 г.

С писмо изх. №ПО-02-493/18.12.2020 г., връчено на жалбоподателя на 21.12.2020 г., той е уведомен за започване на административно производство за издаване на АУПДВ. Осигурена му е възможност да се запознае с административната преписка и всички документи към нея, както и да се снабди с препис от доказателствата по преписката, в изпълнение на чл.34 АПК.

Производството е приключило с издаване на оспорвания АУПДВ №43/12.11.2021 г., с който за периода 01.04.2019 г. – 31.10.2019 г., е установено по основание и размер задължение в размер на 28517,33 лева – главница, ведно с дължимата лихва за забава за периода от 16.2.2020 г. до 12.11.2021 г. общо в размер на 5038,46 лв. Актът е съобщен на дружеството на 16.11.2021 г. с писмо изх. № ПО-02-493(2)12.11.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният акт е издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ – П., който съгласно чл.195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. Ето защо следва да се направи извод, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на предоставените му по закон прамомощия и в рамките на отредената му териториална компетентност.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на което е изчислена. В съответствие с чл.195б, ал.2 ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативен протокол от извършена проверка, покана до лицето за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2019 г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на издателя му. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като са съставени констативни протоколи и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за водовземане за процесния период, а и обемът на водовземането, въз основа на който е определен размерът на дължимите суми, е деклариран от самия жалбоподател и съответства на отразените в Констативния протокол и АУПДВ. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или би могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатират в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложените материалноправни норми.

Предмет на съдебна проверка е акт по чл.195б от Закона за водите, установяващ държавно вземане с публичен характер, касаещо неплатена такса за водовземане на води, определена на основание чл.194, ал.1, т.1 б."а" от Закона за водите, в размера, съгласно чл.1, ал.1, т.1, б.,,а“, чл.3, ал.1, чл.7, ал.1 и ал.3, чл.11, ал.1, посредством чл.12, ал.1, т.3 и ал.3, т.1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. Съгласно чл.195б от Закона за водите вземанията за незаплатените по реда на чл.195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл.166 ДОПК, което производство има за цел установяване по основание и размер на публични вземания. Основанието за дължимостта на процесната такса за водовземане е регламентирано със Закона за водите, като законодателят в нормата на чл.194, ал.6 от Закона за водите е предвидил конкретния размер на дължимата такса да се определя съгласно подзаконов нормативен акт. В

настоящия случай е приложима Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в сила от 01.01.2017 г. за периода 2019 г. и §9 ПЗР ЗВ. Няма спор, че жалбоподателят е извършвал водовземане от процесния воден обект и не е заплатило дължимата такса за процесния период, като това обстоятелство, се установява от приложените констативни протоколи, обективиращи резултатите от извършена проверка от длъжностни лица на ответника. Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл.194б ЗВ отнети годишни водни обеми, приложен е корекционен коефициент за напояване, когато отнетият обем на вода е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени в Наредбата за нормите на водопотребление за съответните култури - 0,7; единичен размер на таксата по чл.12 от тарифата – 0,0013 лв. /31337725x 0,7x 0,0013 = 28517,33 лв./.

Съгласно чл.194б ЗВ, ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите. В подадената от оспорващото дружество декларация е посочен идентичен размер на задължението, какъвто е определен и в АУПДВ.

Предвид гореизложеното съдът намира, че размерът на дължимата такса за водовземане за процесните периоди е законосъобразно определен, съобразно методиката, посочена в Закона за водите и Тарифата, посочени в АУПДВ и по-горе. Не се твърдят и не се установат извършени плащания от страна на дружеството-жалбоподател.

Относно определената лихва, съдът съобрази следното: По аргумент от чл.84 ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчвана покана за доброволно изпълнение. В случая съгласно чл.194б, ал.2 ЗВ задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари на годината, следваща годината на задължението, поради което периодът на забавата за отчетния период е от 16.02.2019 г., както е приел и административния орган. Като ползва електронния калкулатор на официалната страница на Националната агенция за приходите http://nraapp03.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp, съдът намира дължимата лихва за забава за правилно определена.

При горните мотиви следва извод, че не са налице основанията на чл.146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Предвид това жалбата е неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

Ответникът претендира присъждането на разноски, поради което следва да му се присъдят такива – в случая за юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да се определи в размер на 200 лв.

Водим от гореизложеното Административен съд - София-град, I отделение, 64-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №43/12.11.2021 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ – П., с който на основание чл.195б, ал.1 и ал.2, чл.194, ал.1, т.1, б. „а“ от Закона за водите (ЗВ), вр. чл.166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК), декларация с вх. №КД-04-1913/04.02.2020 г., съгласно чл.1, ал.1, т.1, б.„а“, чл.3, ал.1, чл. 7, ал.1 и ал.3, чл.11, ал.1, посредством чл.12, ал.1, т.3 и ал.3, т.1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване е установено по основание и размер задължение на [фирма], ЕИК[ЕИК], представляващо дължима такса за водовземане по разрешително №1037/20.02.2007 г., продължено с решение №355/23.11.2011 г., издадено от министъра на околната среда и водите, за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г., в размер на 28517,33 лева – главница, ведно с дължимата лихва за забава за периода от 16.2.2020 г. до 12.11.2021 г. общо в размер на 5038,46 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. дирекция „И. район“ – П. сумата от 200 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: